

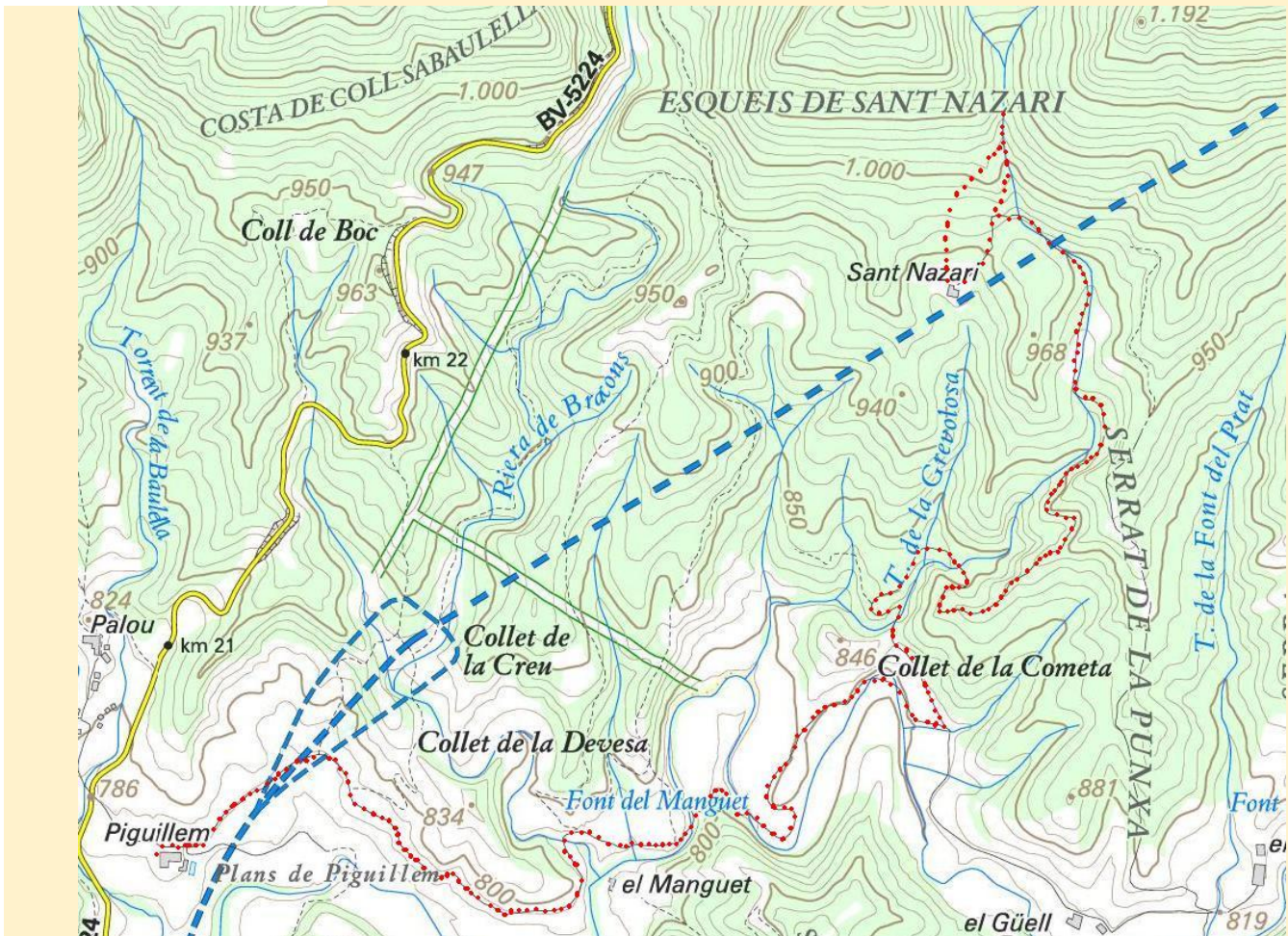
Bosc de la Grevolosa - Sant Nazari (Can Puiguillem)

10 de Novembre del 2012

Recorregut:

Can Puiguillem – Riu Fornés – La Grevolosa – Sant Nazari – Trencall pista – Can Puiguillem

Preparada por: Reinaldo y Sonia Collado

Recorregut i mapa

Aproximació:

Sortida de Barcelona, en direcció Puigcerdà per la C-17. Agafem l'eix Vic-Olot per la C-37. Sortida a Sant Andreu de la Vola. Deixem el cotxe a Can Puiguillem.

Total 80 km

Introducció:

Aquesta ruta molt variada de paisatges i canviants en les diverses èpoques de l'any, ens permet visitar la majestuosa i meravellosa fageda de la Grevolosa, un indret de rellevant singularitat geogràfica i la solitària ermita de Sant Nazari (recentment restaurada), envoltada de roures i boixos espectaculars. Aquests indrets, solcats per antics camins rals i de difícil accés han permès la seva conservació.

Itinerari:

Recorregut: 10'81 km

Ascensió acumulada: 317 m

Comencem l'excursió a les 10 toques. Sortim de Can Puiguillem, creuem la crta. d'accés al Veïnat de Sant Andreu de la Vola (972 m). Enfilem pel nou accés amb un rètol on diu : Cabrera. Aquesta pista és la que mena cap el Prat de la Vola i al Collet de Cabrera enllaça amb la pista que va a Cabrera i Sant Julià de Cabrera.

Seguim aquesta pista en lleugera pujada tot passant per la vall del Fornés, enmig de roures i pastures. Cal travessar la riera en tres ocasions.

Inici de la ruta

Poc després de creuar la riera per última vegada, arribem en un trencall a l'esquerra. És el lloc per on comença la pujada. Fins aquí 30'.

Aquesta "nova" pista, arriba fins a Sant Nazari. Hi ha un rètol.

La pujada es va accentuant tot passant per una clariana. Entrem al bosc i ja comencem a trobar els primers faigs.

El camí passa per llocs totalment ombrívols i humits. L'aspecte del bosc canvia radicalment, hem entrat dins la fageda de la Grevolosa.

Més endavant, a la dreta del camí trobem la font de la Grevolosa. La pista esdevé corriol.

Travessem un torrent i ens trobem al bell mig de l'esplèndida fageda de la Grevolosa.

El lloc és realment encisador; poblat per centenars de faigs de mides extraordinàries: n'hi ha que arriben al metre de diàmetre i depassen els trenta metres d'alçada. Es tracta d'uns dels faigs més alts de Catalunya i alguns d'ells han estat catalogats com a monumentals.

El silenci, la penombra i la immensitat de l'arbreda confereixen una màgia especial a l'indret, que sembla talment una catedral bastida per la natura. Aquesta meravella de bosc es pot admirar en tota la seva integritat.

El lloc està migpartit per un viarany d'aigua.

Seguim uns senyals grocs i baixem cap la fageda. A la dreta hi ha un faig catalogat com a monumental.

Després de contemplar aquest bonic paratge sortim del lloc en lleugera pujada on podem observar un canvi sobtat de vegetació. Entrem dins una roureda, estem a la part soleia del bosc.

Seguim el corriol fent varies giragonses en baixada tot deixant un camí a l'esquerra i seguint els senyals grocs.

Arribem en una cruïlla de camins (punt estratègic). El de la dreta va a desembocar a la Crta. BV-5224 prop de la Collada de Bracons. Seguim el camí de l'esquerra.

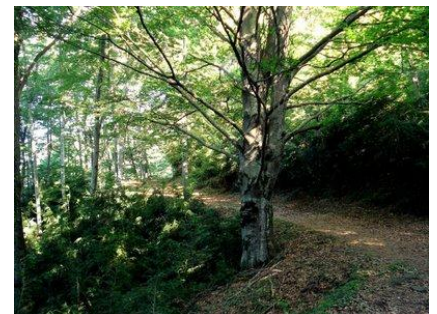
Fem una baixada força pronunciada i arribem finalment a l'ermita de Sant Nazari de la Vola (941 m).

Només d'arribar-hi ja podem veure el canvi

"total" que hi ha en aquest lloc. S'ha obert un tram nou de pista fins a l'ermita.

L'ermita s'ha restaurat totalment per la part exterior. La Generalitat, propietària de la finca de la Grevolosa, que inclou aquest paratge i la seva ermita, n'ha finançat les obres de restauració. Els treballs han consistit en la consolidació de l'edifici, que amenaçava ruïna. S'ha reforçat tota l'estructura i s'han fet nous la teulada, cobertes i sostres, a més de tots els tancaments exteriors. És tota arrebossada i té una presència agradable. Actualment s'està netejant tot el seu entorn.

Aquesta ermita està situada enmig d'una esplanada amb una vegetació exuberant i envoltada de roures centenaris. Va ésser edificada en un dels llocs més recòndits, allunyats i emboscats d'Osona.

La primera ermita fou construïda probablement al segle XIV, i es va escollir aquest lloc tan solitari i amagat on guardar-hi les relíquies del sant. L'any 1721 es va refer l'edificació amb la construcció d'una casa amb teulat de doble vessant, una part destinada a capella, i l'altra a estatge dels ermitans. La capella, enguixada interiorment, amb motlures i volta de llunetes té un portal simple, emmarcat amb llinda i cantoneres de pedra, amb un ull de bou i un campanaret de simple espadanya prop del carener de l'edifici.

Aquesta ermita de la parròquia de la Vola feta famosa per Mn. Pierre Lafont, clergue francès, que la va regir entre el 1592 i el 1612, ha passat a la fama popular per les facècies que

s'expliquen del "Rector de la Vola" i del qual hom conta encara acudits.

Esperem que a partir d'ara, l'ermita de Sant Nazari deixi d'ésser un indret molt solitari, només concorregut en la diada de l'aplec i d'alguns excursionistes que la visiten.

Molt a prop i per sota de l'ermita hi ha una font (mina) voltada de descomunals boixos que talment semblen arbres. El lloc actualment s'està netejant de l'espessa vegetació que hi ha. Deixem l'ermita i només ens cal anar seguint aquesta nova pista que segueix l'antic camí per arribar a Sant Nazari.

Comencem amb forta pujada i després d'arribar a un collet el camí planeja tot passant per dins d'una fageda amb bonics racons.

Després de creuar el torrent dues vegades, arribem al pàrking d'accés a S. Nazari.

Seguim el camí amb forta pendent i uns metres més avall tenim una bona vista panoràmica de la vall del riu Fornés.

Baixem entre prats de pastura i finalment enllacem en la crta. d'accés a la Vola.

Seguim cap a la dreta i desfem altre cop la vall del riu Fornés fins arribar a Can Piguillem. Final de la ruta d'avui.

Aquest últim tram és el més esgotador, doncs no hi ha gairebé cap ombra.

Tot el recorregut és un marc paisatgístic de gran bellesa amb una vegetació exuberant i, alhora, una font de riquesa per la presència de boscos diversos. Destaca la presència de boscos caducifolis, en especial la fageda.

És popular a tota la comarca el Rector de la Vola, clergue francès de nom Pere Lafont, que regí la parròquia entre el 1592 i el 1612 i del qual hom conta encara acudits i facècies. En reproduïm una recollida per ANTONI VILA, PBRE.

Acostant-se'l dia de Cendra, y no sabent Mossèn Peyra les paraules que s'havien de dir al fer la seva imposició, va anar a Vich a trobar al senyor Bisbe, y aquest li digué que s'havia de dir:

«Memento horno quia pulvis est et in pulverem reverteris».

Com tinch la memoria tant flaca, ja tindrà la bondat de posar-m'ho en un cap de paper, — li va contestar Mossèn Peyra.

Li va escriure'l senyor Bisbe en un cap de paper y ell se va ficar el paper a la butxaca de les calces.

— Dispensi, — va dir en acabat Mossèn Peyra. --Això de «Memento homo» se deu haver de dir pels homes; però, y per les dònes què se'ls ha de dir?

El senyor Bisbe, esclafint una forta rialla, va dir-li:

—Cap de ruch! Home o dòna, tot es hu.

Va anar-se'n Mossèrl Peyra, y, arribat el dia de Cendra y l'hora de la benedicció y imposició de la mateixa, va butxaquejar per a treure's aquell paper de la butxaca; però com el dia d'anar a trobar al senyor Bisbe portava les calces noves y en aquell moment portava les de cada dia, no recordant —se de lo que deya aquell paper que tenia en les altres calces, va anar persignant als seus feligresos homes y imposant-los la cendra al front, tot dient ab tota la serietat:

— Per allò que tinch a les altres calces... ; Per allò que tinch a les altres calces, etc.

Quan va esser a les dònes, els anava dient a quiscuna d'elles:

—Cap de ruch, home o dòna, tot es hu... Cap de ruch, home o dòna, tot es hu, — puix aixís havia entès que havia de fer-ho.